

Dragi gospod Doropoljski!

Prav rada čitam Vaš list, najbolj pa mi ugajajo pisemca, ki Vam jih pišejo druge deklice in dečki. Mojim sestricam in bratcu pa najbolj ugajajo slike. Branku moram večkrat kazati oni »Zvonček«, v katerem je naslikan Janko, ki mu je nož prst odrezal, ker tista slika mu je najbolj všeč. Rada bi Vam bila že poprej kaj pisala, ker imam dosti povedati in zato ne vem, kaj bi pisala. Pa tudi Vaš naslov za pismo nisem vedela, ali sedaj sem ga dobila v nekem starem »Zvončku«. Še to vam povem, da se učim igrati na gosli ter da znam igrati nekaj valčkov, nekaj narodnih pesmi in 2 polki. Pa tudi, da mi je sv. Miklavž prinesel več reči in eden listek z napisom: »Če še nemirna boš v šoli, darov več ne dobiš nikoli!« Uršula je rekla, da ste Vi v sorodstvu s sv. Miklavžem, pa ne vem, če je to res. Pozabila sem povedati, da imam 8 in pol let in da se učim tudi nemščino.

Pozdravlja Vas vdana

Ladislava Ferlatova
v Rupl pri Gorici.

Odgovor:

Ljuba Ladislava!

Prav prijazno si zgovorna, da bi vse najraje povedala v eni sapi. Kratko in jedrnat — to je prav! Tvoj bratec Branko naj pazi, da tudi njemu ne zleti nož v roko. Jej, to boli! Morala bi mu zaigrati kaj veselega, da bi potolažila siromačka. Ker sva ravno pri godbi, Ti svetujem: nikar preveč valčkov in polk, ampak temveč resnega, umetniškega. Tako dobiš

večjo vajo v igranju, pa tudi umetniški okus se Ti blaži in lika. — No, z Miklavžem pač nisem v sorodu. Žal mi je, ker bi sicer stricu Miklavžu lahko izdatnejše priporočal svoje ljube mlade prijatelje in prijateljice. Tako pa morajo že sami skrbeti, da se mu ne zamerijo!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz bi Vam rada napisala par vrstic, toda oprostite, ker Vas motim. Jaz obiskujem ravno letos III. razred ljudske šole v tržaški okolici. Stara sem šele 9 let; ne vem, če Vam bom znala prav pisati, kadar bom večja, pa bom boljše pisala. Gospodična učiteljica nam je priporočila »Zvonček«, in tako sem si ga nabavila tudi jaz ter z veseljem prečitela vse letošnje zvezke. Jako mi ugajajo, posebno pa: »Jankove zgoode in nezgoode«, »Kaj nam je pripovedoval naš dedek« in pa sploh vse, posebno pa igra »Zora in Mirko«, ki se jo mislimo naučiti in jo igrati. Prosim odgovora, da bom vedela, ako sem že sposobna za pisanje.

Vam vdana

Terezije Cucekova.

Odgovor:

Ljuba Terezija!

Prav nič me ne motiš, ker mi pišeš. Saj zato je ravno moj kotiček, da se mladina oglašja in vadi v pisanju. Jaz sem zaradi nje, ne ona zaradi mene. Z vajo prideš tudi do tega, da boš lepše pisala. Za sedaj pa je tudi to dobro. Veseli me, da tako s pridom prebiraš »Zvonček« — dokaz, da je pisan v pravem duhu in v

pravi besedi. Če bi ga ne marala mladina, bi »Zvončka« ne bilo treba.

*

Spoštovani gospod!

Večkrat sem že čital v »Zvončku« pisma, ki Vam jih pišejo otroci. Dovolite, da Vam tudi jaz napišem nekaj vrstic. Pri nas je dvorazredna ljudska šola. Jaz hodim v šesto šolsko leto in sem star 11 let. Kaj rad prebiram knjige iz šolske knjižnice. Imam več bratov in sester. Šolo obiskujeta še en brat in ena sestra. Brat je v četrtem, sestra pa v drugem šolskem letu.

Za danes končam in Vas srčno pozdravljam! Vaš

Franc Kosmačin
v Sedlu.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Prav je! Le piši mi, kakor to delajo drugi. Vesel sem Tvoje izjave, da rad prebiraš knjige iz šolske knjižnice. Kdor rad čita, je željan pouka. Lepo je to! Posebno Slovincem je treba omikanih ljudi, da se moremo tem uspešnejše boriti proti sovražnikom, ki pritiskajo na nas od vseh strani. Bojujmo se pa z uma svetlimi meči, kakor poje pesem. Ali umevaš te besede?

*

Dragi gospod Doropoljski!

Pretekli teden nam je gospod učitelj pripovedoval o Repoštevju, ki biva v Krkonoših. Povedal nam je povest. Ta se glasi tako-le: »Kmetu Kristjanu se je jako hudo godilo. Nekega dne se napoti v visoke gore. Ko pride blizu, začne klicati: »Repoštev, Repoštev!« Hipoma stoji velikan pred njim ter reče: »Zakaj me zmerjaš?« Kmetič mu prijazno odgovori: »Ne, jaz te nisem zmerjal, ampak sem te klical na pomoč.« — Nato mu razloži vse, kako se mu godi. Repoštev prime kmetiča za roko in ga odvede v gorovje. Tam mu reče kmet: »Posodi mi sto tolarjev. Črez eno leto ti povrnem denar. Rad bi si kupil nekaj njiv, travnikov in kravo.« — Repoštev mu reče: »Pojdi za to gorovje, tam dobiš klet, kjer so vreče denarja. Vzemi si iz vreče sto tolarjev!« — Kmet gre in dobi klet. V kleti pa veliko vreč denarja. Vzame iz vreče sto tolarjev. Potem še enkrat prešteje, da bi se ne zmotil. Potem odide domov. S tem denarjem je imel kmet veliko srečo.

Ko se je že bližal konec leta, je kmet imel že pripravljen denar za obrestmi vred.

Določeni dan gre zopet v visoke gore in kliče: »Repoštev, Repoštev!« Ali odgovora ni dobil. Šel je naprej na mesto, kjer je bila prej klet. A kleti ni bilo več. Z veliko težavo odvali težak kamen in položi denar tja. Hipoma stoji pred njim Repoštev, ga pohvali zaradi njegove poštenosti, ter mu podari ta denar.

S spoštovanjem

Ivana Krošljeva,
učenka IV. razreda, II. odd. v Sromljah.

Odgovor:

Ljuba Ivana!

Pravljici o Repoštevju nimam mnogo dostaviti. Pripoveduješ jo lepo, kakor si jo pač slišala. Iz nje posnemi zlato resnico: Poštenje velja najbolj in najdalje!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vedno z veseljem prejemam številke »Zvončka«. Kadar dobim nov list, najprvo pregledam »Kotiček gosp. Doropoljskega«, ker so mi pisemca Vaših znančkov jako všeč. Jako me je zanimalo pa še pisemce malega Dušana (zv. št. 4). Tako majhen, pa bi že rad pisma pisal!

Ker se že tako mali otročki oglašajo v Vašem kotičku, Vam smem tudi jaz napisati nekaj vrstic, saj sem že v drugem razredu meščanske šole.

Sedaj sicer nisem doma, ker mi šolske razmere tega ne dopuščajo, a o počitnicah vedno z veseljem pohitim v domači kraj. V naši okolici so bili rojeni trije veleumi, namreč: Levstik, Stritar in Trubar. Dobro uro hoda od nas stoji znamenit grad Turjak, na nasprotni strani pa grad Ortnek, ki je sedaj razvalina.

Kajne, znamenito okolico imamo? Ali boste sedaj uganili, kje sem doma?

Pričakujoč odgovora Vas pozdravlja
Pavla.

Odgovor:

Ljuba Pavla!

Res iz znamenitega kraja si doma! Pa ni težko ugeniti, da se zove Tvoj rojstni kraj Velike Lašče. Levstik — Stritar — Trubar — veliki, slavni možje! Ker poznaš ta čestita imena, si se gotovo tudi že poučila o delu in zaslugah imenovanih veljakov. Pa nam o priliki lahko o njih življenju in delovanju kaj več poveš! To bo gotovo zanimalo »Zvončkove« bralce in bralke!